

Dualizm

„Dualizm“, jako idea mająca miejsce w plastyce, jest logiczną konsekwencją acentrycznego systemu naszego otoczenia. Acentryczność jest oczywistością, której nie ma potrzeby podkreślania nazwą. Dualizm nie jest kierunkiem artystycznym, lecz systemem określającym dwustopniowość percepcji realizacji artystycznych w obrębie malarstwa, rzeźby, grafiki i fotografii.

Acentryczny dualizm jest zaprzeczeniem „decentryzmu“, który bazuje formalnie na decentrycznym układzie kompozycyjnym, bądź szczerkowym ukazaniu formy - fragmentaryzmie, co jest jedynym jego atrybutem, znamieniem i kanonem, z którego nie wynika możliwość dualistycznej percepcji i możliwość interpretacji, lecz jest jedynie uzasadnieniem nazwy, opierając się na fragmentarycznym usytuowaniu na obrazie formy - nazwanej zgodnie z jego manifestem - "przedmiotem".

Dualistyczność i acentryczność systemu polega na percepcji dwustopniowej - wizualnej i metafizyczno-wyobrażeniowej. Percepcja wizualna prowadzi do odkrycia sensu znaczeniowego przedstawionej formy-motywu, bądź elementu znajdującego się na obrazie i sugeruje dalszą konsekwencję percepcyjną, w formie interpretacyjno-wyobrażeniowej, acentrycznie, bo poza obrębem widzianego i ograniczonego ramą obrazu motywu. Celem acentrycznego dualizmu nie jest jednoznaczne opisanie optycznie wizualnej formy-motywu, lecz podkreślenie konsekwencji wynikających z jej zaistnienia.

Wynikiem tego jest dowolność układu kompozycyjnego, nie wykluczając również możliwości acentralnego umiejscowienia formy, bądź motywu, w dowolnej technice i dowolnej konwencji malarskiej.

Sensem i celem dualizmu, jest otwarcie metafizyczno-wyobrażeniowego pola interpretacyjnego, poprzez percepcyjną dwustopniowość, jest zatem zaprzeczeniem jednoznacznej i kategorycznej wymowy obrazu, która podważa możliwość zaistnienia wyobrażeniowych wariantów interpretacyjnych.

Celem kreacji dualistycznej jest podkreślenie jednej z podstawowych funkcji sztuk pięknych, jaką jest interpretacja wyobrażeniowa w formie dwustopniowej, która jest niezbędnym warunkiem zaistnienia sztuki, jako zjawiska niematerialnego, mającego miejsce nie na powierzchni obrazu, lecz w płaszczyźnie metafizycznie pojętej wyobraźni odbiorcy.

Jeżeli pomiędzy formą-motywiem a rzeczywistością - która nie musi być prawdą - nie zaistnieje asocjacja, lecz jednoznaczna jej kopia i kategoryczna opisowość informatywna, uniemożliwiająca dowolność interpretacji związku z rzeczywistością, a zatem dalszego ciągu percepcji wyobrażeniowo-metafizycznej - wówczas nie będzie to obraz dualistyczny.

Acentryczny dualizm nie jest nowością w obrębie sztuk pięknych. Jego celem jest jedynie podkreślenie wielorakich możliwości interpretacyjnych, jako jednej z podstawowych funkcji kreacji artystycznych, prowadzących do zaistnienia sztuki, zatem wyklucza wszelkie realizacje rzemiosła artystycznego i sztuki użytkowej.

a.f.

3.11.08
